

Cartes

El gran escultor

lotí Clarà

Jordi Pausas.

Amb el batibull de les retallades en l'àmbit cultural, l'alcalde de Barcelona s'ha ofert per prestar diners a la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya. La notícia és magnífica, i a priori sembla d'allò més positiva i civilitzada. És per això que davant d'una situació econòmica sanejada, l'Ajuntament de Barcelona hauria de restablir el Museu Clarà, el màxim escultor del Noucentisme, que un mal dia va ser liquidat al·ludint que era un museu poc freqüentat i econòmicament deficitari.

Davant el legítim entusiasme de l'alcalde Jordi Hereu per tot allò que faci referència a la cultura que es protagonitza des de Barcelona com a Cap i Casal de Catalunya, sembla arribat el moment que les escultures de l'lotí Clarà –que van ser donades amb l'edifici a la ciutat amb la condició acceptada solemnement per l'Ajuntament de convertir-lo en el seu museu monogràfic– siguin de bell nou exposades en el seu museu barceloní, com és el cas dels museus monogràfics que hi ha a París dedicats a Rodin i al català Mallol. És evident que avui les circumstàncies són unes altres i que el museu seria molt visitat pels ciutadans i per l'allau del turisme que envaeix la ciutat. Seria una rectificació intel·ligentíssima i d'allò més civilitzada i oportuna. El gran Clarà –com expressà el poeta Joan Maragall– amb la seva obra honora la ciutat de Barcelona i Catalunya...

L'alternativa política necessària

Jordi Argelich Vall.

Darrerament, els poders polítics del país s'han vist força alterats per perturbacions de caràcter intern o extern que han deixat de banda el rerefons de la seva existència, fer política al servei del poble. Que si suposats casos d'irregularitats per finançar partits, que si lluites internes per veure quin sector és més català o espanyol, que si escissions dins una mateixa formació, etc... Aquest conglomerat d'agitacions, de ben segur no ajudarà gens que la gent participi de forma activa en les properes eleccions del 22 de maig i contribuirà una mica més a la desafecció política de la gent.

A tot això cal afegir-hi una crisi econòmica que manté més d'1,3 milions d'aturats arreu dels Països Catalans i una consegüent retallada de drets socials orquestrats, principalment, per un govern que aposta clarament per fer-nos creure que les polítiques neoliberals seran les que ens trauran d'aquest atzucac.

És, però, des dels ajuntaments, on la gent pot sentir-se amb més suport dels seus representants i fins i tot participar activament de la presa de decisions. En aquest cas, la CUP està jugant un paper cabdal en múltiples municipis ja que el seu funcionament intern afavoreix que la presa de decisions no tingui lloc al marge de la ciutadania, ja que és la mateixa població la que tria quin desenvolupament vol pel seu poble o ciutat.

Agraïment

Mercè Miàs i Enric Roca. girona.

Amb aquestes línies, la meva dona i jo voldríem agrair públicament a la residència geriàtrica Maria Gay el magnífic tracte que ha rebut el nostre pare i sogre, Joan Miàs Vallès en els dos anys i escaig que ha residit en aquest centre. Tant la direcció, les recepcionistes, els metges, les infermeres, les monges, els auxiliars i tot el personal tècnic i sanitari han demostrat no solament que són uns grans professionals si no que, mitjançant l'estima cap a la seva feina, han sabut transmetre un afecte que és tan important per a la persona com la mateixa atenció geriàtrica. Donem les gràcies també als residents que li han fet companyia fins als seus últims moments.

També voldríem reconèixer la feina i la dedicació de la doctora Sancho i el doctor López, de guàrdia el diumenge 20 de març a urgències de l'hospital Josep Trueta. Tot i la gravetat de la situació, que mai ens varen ocultar,

varen fer tot el possible per salvar-li la vida, esgotant al màxim les possibilitats de la medicina. El seu tracte delicat i conscient de la situació en què ens trobàvem ens palesa la seva gran qualitat humana i mèdica. Saber que existeixen persones com totes les mencionades i que segueixen treballant ens reconforta i anima, demostrant-nos que estem en molt bones mans.

Posa't en la
pell de l'altre

Carla Iglesias López. girona.

Fa temps que l'abús escolar, tant físic com psicològic (més conegut com a bullying) entre els alumnes dels centres escolars va ser un fet que va comptar amb gran rellevància, nombrosos casos sortien als mitjans de comunicació per mostrar aquesta actitud dels menors en les escoles. Aquest tema ja no té tant de ressò com tenia anys enrere, però això no significa que no segueixi havent-hi nens i nenes que pateixen aquesta pressió, fins a límits d'agafar pànic a assistir a les classes que s'imparteixen a l'escola per no haver de topa-se amb els seus agressors. Per pròpia experiència, ja que el meu germà ho ha patit i encara hi ha hagut de fer front aquest curs, sé quines són les reaccions que tenen les víctimes davant aquest problema, por i impotència al veure's envoltats de companys de classe que els ataquen, i no són factors que afavoreixin el desenvolupament dels menors, perquè fan que creixin atemorits pel que es puguin trobar en un futur.

Les escoles intenten imposar càstigs als agressors, però moltes vegades són les mateixes víctimes que no volen obrir la boca per explicar els atacs que reben, sense saber el perquè d'aquesta violència, tot per no haver de sofrir encara més patiment per haver parlat.

Aquesta és una conducta cruel que s'hauria d'evitar, ja no per les imposicions que puguin fer les escoles o els pares dels alumnes, sinó tan sols pel fet de pensar aquella frase que diu: no facis als altres allò que no t'agradaria que et fessin a tu.

N'estic farta

Belén Martín Rodríguez. girona.

Estic farta que un sector de la societat catalana, o de la de Girona, que és la que conec millor, percebi com un atac qualsevol opinió realitzada per un no català que dissenteixi del pensament dominant. Si aspirem a una educació realment bilingüe per als nostres fills: som anticatalans. Si estem en contra d'una decisió del col·legi: som anticatalans. Si ens sembla inapropiat que Col·legis Professionals, Rectorats o la mateixa Església Catòlica, efectuïn declaracions d'índole política: som anticatalans.

Per amor de Déu, és que els que no som catalans però vivim, treballem i eduquem els nostres fills aquí no podem opinar? Deixem de fer de la llengua, la feina i el que és pitjor, de l'educació un instrument polític perquè el que ens estem jugant és el futur dels nostres fills. Ensenyem-los amb el nostre exemple a ser tolerants i admetem les crítiques no com alguna cosa destructiva sinó com un intent de millorar la nostra societat.

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/04/01/cartes/476609.html>